

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมาโดยตลอด โดยเฉพาะในปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่ในประเทศต้องสัมผัสกับการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ระบบการศึกษาไทยจึงต้องมุ่งเน้นการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่จะรับและเข้าใจสารสนเทศภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารสนเทศไปยังประชาคมโลกได้ถูกต้องและเหมาะสม (กรมวิชาการ, 2539, หน้า1)

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคนิคและวิธีการสอนวิชาภาษาอังกฤษของ ศิธร แสงธนู และ คิต พงศทัต (2514, หน้า 35) อิศรา สารงาม (2529, หน้า 76) อรุณี วิริยะจิตรา (2532, หน้า 32-33) และ วิไลพร ธนสุวรรณ (2536, หน้า 1-8) สรุปได้ว่าความจำมีความสำคัญและเป็นพื้นฐานที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ทักษะทางภาษาทั้งสี่ไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียนหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือในการเรียนรู้ทางภาษานั้น ความจำจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียนได้มากขึ้น ดังนั้นผู้สอนจึงควรพยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนบ่อยๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้นกล่าวคือพยายามช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้นั่นเองดังที่ Cermak (1972, p.455) กับนักจิตวิทยาและนักการศึกษาอีกหลายคนได้กล่าวไว้ว่าในการเรียนรู้ทางภาษานั้นความจำและการเรียนรู้เป็นของคู่กันและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด จนอาจกล่าวได้ว่าการเรียนรู้คือความจำ ความจำจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เนื่องจากการเรียนรู้สิ่งใดก็ตามถ้าจำสิ่งที่เรียนไปแล้วไม่ได้หรือไม่มีการเก็บรักษาสิ่งที่เรียนไว้ก็เท่ากับไม่มีการเรียนรู้เกิดขึ้น (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2534, หน้า168) นอกจากนั้นการที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้ดีขึ้น นักเรียนที่รู้คำศัพท์มากจำคำศัพท์ได้แม่นยำและสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องคล่องแคล่วย่อมช่วยให้การเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น ดังนั้นการจำคำศัพท์จึงเป็นเรื่องที่สำคัญในการเรียนภาษา (ดวงเดือน แสงชัย, 2533, หน้า 65) แต่จาก

รายงานการประเมินคุณภาพวิชาภาษาอังกฤษของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัด เชียงใหม่กลับพบว่า นักเรียนส่วนมากมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์อยู่ใน ระดับค่อนข้างมาก กล่าวคือมีจำนวนถึงร้อยละ 48 ที่ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละต่ำกว่าเกณฑ์ของกระทรวง ศึกษาธิการ (คณะกรรมการการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่, 2541, หน้า 26) สาเหตุที่ทำให้ การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ของนักเรียนอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจนั้น สิริลักษณ์ เพ็ญกาญจน์ (2531, หน้า 5) ได้กล่าวไว้ว่า

1. ด้านตัวครูและวิธีสอน โดยทั่วไปครูจะสอนคำศัพท์โดยเสนอเป็นคำโดดๆ แล้วให้นักเรียน ไปท่องจำ แล้วทำการสอบด้วยการเขียนตามคำบอก จากลักษณะนี้ครูควรใช้เทคนิคการสอนคำศัพท์ที่ กระตุ้นให้นักเรียนสนใจ และสามารถจดจำคำศัพท์ได้แม่นยำและคงทน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนไม่เบื่อ หรือเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ด้านตัวนักเรียน การที่ครูใช้วิธีสอนคำศัพท์ดังกล่าว ทำให้นักเรียนไม่ชอบท่องคำศัพท์ และมีปัญหาในการเขียนคำศัพท์มาก เพราะความผิดที่เกิดขึ้นอาจเป็นเพราะจดจำคำศัพท์ไปผิด แปล ความหมายผิด จำผิด หรือจำคำศัพท์ไม่ได้เลย สิ่งเหล่านี้เกิดจากการฝึกฝนไม่เพียงพอเพราะมีเวลา จำกัดในช่วงเรียน และถ้าเป็นโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนต่อห้องมากเกินไปครูก็ไม่สามารถเอาใจใส่ และให้โอกาสนักเรียนฝึกทักษะได้ทั่วทุกคน จึงเป็นหน้าที่ของนักเรียนเองที่จะต้องไปทบทวนฝึกฝน นอกเวลาทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน แต่ในทางปฏิบัติแล้วเมื่อนักเรียนมีปัญหาในชั้นเรียนการนำไป ทบทวนนอกเวลาเพิ่มเติมนั้นทำได้น้อยมาก จะเห็นได้ว่าปัญหาที่กล่าวมาเป็นปัญหาในการสอน คำศัพท์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทยนั้นจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์เป็นจำนวน มาก ดังนั้นการท่องจำคำศัพท์ทุกคำจึงเป็นไปได้ไม่ได้สำหรับเด็กในระดับชั้นประถมศึกษา นักเรียนอาจ ไม่อยากท่องคำศัพท์เพราะมีช่วงความสนใจสั้น ดังนั้นครูควรคิดหาวิธีการช่วยให้นักเรียนสามารถ จำคำศัพท์ได้จำนวนมากขึ้นและสามารถนำไปใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กิจกรรมหนึ่งในการสอนคำศัพท์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นคือ การสอนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมาย Johnson & Pearson (1984, p.12) ได้ให้ ความหมายของกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายไว้ว่า เป็นการจัดระบบข้อมูลแบ่งแยกออก เป็นประเภทในรูปแบบของแผนผังโดยนักเรียนนำเอาคำศัพท์ใหม่มาสัมพันธ์กับความรู้และประสบ การณ์เดิม Perry (1982 as cited in Brown & Perry, 1991, p.655-669) ได้กล่าวถึงความสำคัญของ ผังความสัมพันธ์ของความหมายว่ามีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการสอน ที่เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนคำศัพท์ที่มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนซึ่งจะช่วยให้จดจำ คำศัพท์นั้นได้นาน สอดคล้องกับ Ausubel (1968 as cited in Antonacci, 1991, p.176) ที่กล่าวว่า

ผังความสัมพันธ์ของความหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ในกิจกรรมก่อนการอ่านที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและระลึกความหมายคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาของ Gunning (1992) พบว่าผังความสัมพันธ์ของความหมายช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างคำ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนจดจำความสัมพันธ์ของคำศัพท์นั้นได้ สอดคล้องกับ Svenconis (1994) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่องการใชผังความสัมพันธ์ของความหมายในการสอนคำศัพท์ภาษาที่สองในรูปแบบของไฮเปอร์เท็กซ์ พบว่าผังความสัมพันธ์ของความหมายช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่าการเรียนคำศัพท์แบบปกติ และ Crow & Quigley (1985, p.497) ยังได้กล่าวเสริมอีกว่าผู้เรียนที่ใชผังความสัมพันธ์ของความหมายสามารถจดจำคำศัพท์ได้เป็นจำนวนมาก

ในการจัดกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายนั้น รูปแบบในการจัดกิจกรรมมีส่วนช่วยให้การเรียนการสอนเกิดผลสัมฤทธิ์ รูปแบบในการจัดกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายที่น่าสนใจรูปแบบหนึ่งคือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยที่ให้ผู้เรียนร่วมมือกันเรียนหรือที่รู้จักกันว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ Slavin (1995, pp. 5) ได้อธิบายลักษณะของกิจกรรมนี้ว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนที่มีความสามารถคล่องกันเรียนร่วมกันหรือทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยเพื่อแก้ปัญหาและทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ โดยที่สมาชิกในกลุ่มตระหนักว่าแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ดังนั้นความสำเร็จหรือความล้มเหลวที่เกิดขึ้น สมาชิกในกลุ่มนั้นจะต้องยอมรับต่อผลที่เกิดขึ้นร่วมกัน ซึ่งหลักการของการเรียนแบบร่วมมือนั้น ต้องการให้ผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเรียนร่วมกันในกลุ่มเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นความแตกต่างกันทางด้าน เชื้อชาติ ภาษา เพศ หรือระดับความสามารถ ซึ่งในความแตกต่างนี้เองจะทำให้ผู้เรียนเกิดการระดมความคิด ความสามารถหลายๆ แบบ แล้วนำมาประนีประนอมกัน ย่อมทำให้กลุ่มการเรียนรู้เกิด มีความคิดกว้างขวางเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ (วินิจ เกตุขำ และ คมเพชร จัตรคุภกุล, 2522, หน้า 169-170) นอกจากนี้ผู้เรียนจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อให้ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกันมาเรียนแบบร่วมมือกัน ซึ่งการจัดกลุ่มโดยให้ความแตกต่างนี้เองทำให้ผู้เรียนเกิดการระดมความคิด ความสามารถ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ประสพการณ์เช่นนี้เองทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง เพราะเกิดจากการที่ผู้เรียนค้นพบคำตอบด้วยตนเอง ซึ่งจะทำให้เขาจดจำได้ดีและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้มากกว่าการบอกเล่าของผู้อื่น (จิศนา แคมมณี, 2522, หน้า 199-200) และ Hooper, Temiyakarn & Williams (1993, p.5-18) พบว่าการเรียนแบบร่วมมือเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันเกิดความกระตือรือร้นในกระบวนการเรียนรู้และการถ่ายโยงรูปแบบการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนในกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นำความรู้ใหม่และความรู้เดิมที่มีอยู่มาใช้ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทเรียนได้ลึกซึ้ง

การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำมาใช้ได้กับการเรียนทุกวิชาและทุกระดับชั้นรวมไปถึงวิชาภาษาอังกฤษ จากการศึกษาของ Slavin (1989-1990) พบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำมาสอนภาษาอังกฤษ ทั้งในด้านทักษะ ฟัง พูด อ่านและเขียนสำหรับชั้นประถมศึกษา นอกจากนี้ Johnson , Johnson & Holubec (1993, p.1:5) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก มีโอกาสคิด พูด แสดงออก แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และยังเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจ นอกจากนั้นยังส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกัน อีกทั้งทักษะการสื่อสาร การทำงานเป็นกลุ่ม สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ได้ผลตรงกันว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถนำมาใช้สอนภาษาอังกฤษอย่างได้ผลคือ Holguin (1997) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเรียนรู้แบบร่วมมือกันที่มีต่อการออกแบบโครงสร้างการเรียนภาษาอังกฤษกับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เกรด 3 โดยมีประชากร 20 คนแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 10 คน และกลุ่มทดลอง 10 คน นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นเวลา 6 เดือน วันละหนึ่งชั่วโมงห้าสิบนาที หลังจากนั้นได้ทำการประเมินผล การพูดภาษาอังกฤษโดยเปรียบเทียบจากคะแนนสอบก่อนและหลังเรียน พบว่าคะแนนความสามารถในการพูดของกลุ่มทดลองมีคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมและพบว่าไม่มีนักเรียนในกลุ่มควบคุมคนใดที่มีคะแนนสอบหลังเรียนมากกว่าคะแนนสอบก่อนเรียน

โรงเรียนพุทธิโคก สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ จากการสัมภาษณ์ อาจารย์สำราญ เจนชัด เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของโรงเรียนพุทธิโคก ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนพุทธิโคกว่าเป็นโรงเรียนที่มีการสนับสนุนการเรียนรู้จากแหล่งทั้งในและนอกโรงเรียน และยังเป็นโรงเรียนแกนนำปฏิรูปการเรียนรู้ระดับอำเภอ อีกทั้งได้ให้คำแนะนำปรึกษา รวมทั้งการศึกษาดูงานให้แก่โรงเรียนอื่นๆ ทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัด โดยทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง ค้นคว้าหาคำตอบโดยสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง และฝึกให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยมีการจัดนักเรียนคล้อยตามระดับความสามารถในแต่ละชั้นเรียน นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้โดยการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนและการทำงาน มีการฝึกฝนทักษะในการเรียนร่วมกันทั้งในสถานการณ์จริงและจำลอง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะที่ดีในสังคมที่มุ่งเน้นให้นักเรียนเป็นคนเก่ง ดี และมีสุข ซึ่งตรงกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ น่าจะเป็นวิธีการเรียนการสอนหนึ่งที่มีส่วนสำคัญในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ เพราะกิจกรรมดังกล่าว สามารถช่วยให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน อีกทั้งได้คิดค้นคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวเรื่องที่เรียนร่วมกัน และ ยังช่วยให้นักเรียนมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำคำศัพท์ที่เรียนได้ เป็นอย่างดี แต่ยังไม่พบว่ามียานวิจัยที่ศึกษาการนำกิจกรรมการเรียนสองวิธีนี้มาใช้ร่วมกันเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการใช้กิจกรรมผลการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการจัดการเรียนการสอน โดยจะทำการศึกษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพุทธิโคกซึ่งเป็นโรงเรียนประถมศึกษาขนาดใหญ่ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านคำศัพท์ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ของกระทรวงศึกษาธิการ อีกทั้งยังเป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนแต่ละความสามารถในแต่ละห้องเรียน ทำให้จัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือเพื่อทำกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายโดยมีนักเรียนที่แต่ละความสามารถได้ในแต่ละกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือสำหรับการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

คำถามในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำมีพัฒนาการในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษภายหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือในแต่ละหัวเรื่องหลักหรือไม่ อย่างไร

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำมีพัฒนาการในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษภายหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือทุกหัวเรื่องหลัก หรือไม่อย่างไร

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำที่เรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือมีพฤติกรรมการเรียนแบบร่วมมือในขณะเรียนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับสูง ปานกลาง และต่ำที่เรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือมีความคิดเห็นต่อการใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือสำหรับการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนพุทธิโคณ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2543

2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

- กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ
- การจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
- พฤติกรรมการเรียนแบบร่วมมือ
- ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนโดยใช้กิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับการช่วยการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. เนื้อหาคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ คำศัพท์จากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)

ข้อตกลงเบื้องต้น

การทดสอบพัฒนาการในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น จะทำการทดสอบเฉพาะคำศัพท์ในขอบเขตเนื้อหาบทเรียนเฉพาะหัวเรื่องที่ใช้ในกิจกรรมผังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การที่นักเรียนมีการจัดกลุ่มการทำงานเป็นขนาดเล็ก กลุ่มละ 4 คน คละความสามารถ ทำงานร่วมกันเพื่อให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดในกิจกรรมการเรียนรู้ โดยเน้นทักษะการคิด มีการระดมพลังสมองเพื่อกระตุ้นความรู้เดิมของนักเรียน ในการคิดค้นหาคำศัพท์อื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กับหัวเรื่องหลักที่เรียน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน แล้วนำคำศัพท์เหล่านั้นมาจัดเป็นหัวข้อย่อยๆ ประกอบกันจนเป็นฝังความสัมพันธ์ของความหมาย จากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลงานที่คิดได้ การอธิบายเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในบทเรียน เพราะมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่และทบทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้มาแล้ว ทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ในฝังความสัมพันธ์ของความหมาย

ผลการใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง ผลคะแนนพัฒนาการในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ

การจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยสามารถสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษนั้นๆ ได้อย่างถูกต้องก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ

พฤติกรรมการเรียนแบบร่วมมือ หมายถึง การให้ความร่วมมือในการปรึกษาหารือ การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็น ตลอดจนการช่วยเหลือหรือส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกันกับกลุ่มของตนในระหว่างเรียน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางในการใช้กิจกรรมฝังความสัมพันธ์ของความหมายในการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับช่วยการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนได้มีวิธีการจำคำศัพท์ที่น่าสนใจ และเป็นประโยชน์ นำไปประยุกต์ใช้กับวิชาอื่นๆ ได้จริง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยทางการสอนคำศัพท์ครั้งต่อไป